

de tidligere have kunnet staa inde i Ventesalen. Nu skal jeg dog tilstaa, at jeg i Gaar Eftermiddags hørte en lille Fugl pippe om, at der var Tanker fremme indenfor Trafikministeriet om at ville søge at faa en saadan Overbygning over Perronen, og hvis det er Tilfældet, vil jeg paa Forhaand bringe en Tak til den højtærede Trafikminister, fordi han tænker derpaa, og haaber saa paa dens Gennemførelse. Jeg har ikke set noget paa Finansloven derom, men det kan jo komme, og jeg vil sige, at selv om man kunde udsætte det et Aar eller saa, vilde Kravet komme stærkere og stærkere frem, og jeg haaber, at det ikke vil blive mødt med Mangel paa Velvillie, men at den Sag vil blive fremmet, saaledes at der ogsaa i den Henseende kan blive gode Forhold ved Slagelse Station.

Jeg har faaet en Henvendelse fra Beboerne i fire Landsbyer, nemlig i Svendstrup, Halseby, Tjæreby og Frølund, og denne Henvendelse vil temmelig sikkert ogsaa blive sendt til Generaldirektoratet, hvorfra den vel nok kommer til Ministeriet, en Henvendelse om at faa to Tog til at standse eet Minut eller saa ved Svendstrup, det ene fra Slagelse og det andet fra Korsør, saaledes at det gøres muligt for Beboerne af disse fire Landsbyer at komme hjem om Aftenen uden at maatte benytte Hest og Vogn, eller uden at de skulle være nødte til at tage til Korsør fra Slagelse og tage hjem derfra med Hest og Vogn. Den Station, her er Tale om, ejes, saa vidt jeg ved, ikke af Statsbanerne. Jeg ved ikke, om Forholdene nu ere ordnede paa en anden Maade — jeg har ikke faaet set efter —, men den Gang Holdepladsen oprettedes, fik man en saadan paa den Betingelse, at Beboerne selv betalte den Mand, der skulde passe Stationen. Nu er Omsætningen dernede for det sidste Regnskabsaar 48,977 Kr., foruden at der er solgt Billetter mellem Svendstrup og Slagelse for 1575 Kr. Det er ikke saa lille en Trafik, naar man tænker paa, at de kun kunne løse Billetter til den nærmeste Station. Beboerne dernede tro bestemt, at med deres store Forbrugsforeninger og med de store Mejerier, som ligge der, vilde Trafikken paa dette Stykke Bane stige meget, hvis de kunde faa nogle Forbedringer indførte dernede. Jeg har nu sagt til dem, at de vistnok skulde begrænse sig og i Øjeblikket kun bede om at faa disse to Tog til at standse der og saa senere faa det øvrige frem. Det er begge Aftentog og naturligvis ikke Iltog, det kan ikke forvolde nogen nævne-

værdig Forsinkelse, og der er heller ikke Tale om, at det kan volde Ulempe paa anden Vis. Jeg skal derfor tillade mig at henstille til den højtærede Trafikminister, om der ikke var Mulighed for at imødekomme Beboerne i de fire Byer nede ved Korsør i denne Retning til en Begyndelse.

Der er endnu en anden Ting, som jeg ogsaa har berørt før, men som jeg igen maa tage med. Jeg ved, hvad den højtærede Trafikminister svarede i Fjor; han svarede, at man maatte lade disse Mennesker selv gøre en Henvendelse, inden man begyndte at tale om dette Spørgsmaal. Det har jeg sagt til disse interesserede; men de have derimod anført og sagt: Vi have ingen Forening til at varetage vore Interesser; vi staa ikke i denne Forening længere, naar vi ikke mere staa i Statsbanernes Tjeneste. Det drejer sig om disse tidt omtalte Fripas. Der har jo været vist dem Imødekommen fra Statsbanernes Side, idet de kunne faa disse Fripas, naar de ansøge derom. Men de ønske hellere at faa et mindre, men bestemt Antal, naar de blot kunne faa en bestemt Ret, et vist Antal Billetter om Aaret. De hævde, at det nu er saaledes, at de mange Gange ville gøre en Rejse, men først faa Besked om denne Rejse saa sent, at de ikke kunne naa at søge om Fripas. Jeg mener, at det er noget, der spiller en saa underordnet Rolle. Jeg gentager, at for de Funktionærer, der ere ansatte inden 1. April 1893, kan der vel ikke være en juridisk Ret dertil; men for mig staa det saaledes, at de have en moralsk Ret. Jeg mener altsaa, at de bør have et bestemt Antal Billetter om Aaret i Stedet for som nu at skulle søge om Fripas hver enkelt Gang. Denne Ret bør vistnok ogsaa gives de Postfunktionærer, som til daglig Brug gøre Tjeneste ved Statsbanerne. De betragtes dog til Dels som hørende til Jernbanen, og saaledes mener jeg ogsaa, de bør betragtes. Og derfor mener jeg, at man ikke for at spare en Bagatel skal vedligeholde den skabte Utilfredshed blandt disse mange Mennesker. Under samme Betragtning kommer et andet Forhold, der er forandret fra 1904. Det er med Litslerlavet i Korsør. De have en Akkord med Statsbanerne og med Postvæsenet, og de have, saa længe de have haft denne Akkord, haft 3 Frikort aarlig hver. Disse bleve imidlertid tagne fra dem i 1904, hvad de naturligvis ere meget kede over, da de mente, det var en Ret, de havde.